

Người chuyển bài: Trần Thanh Châu

Cư dân mạng "dậy sóng" với tâm thư của người Nhật gửi Việt Nam 08:56:13 ngày 24-03-2014

Một bạn trẻ người Nhật từng du học ở Việt Nam vừa có bài viết gửi giới trẻ Việt Nam khiến dư luận xôn xao.

Nội dung bài viết như sau:

"Việt Nam – nhà giàu và những đứa con chưa ngoan"

Tôi đang là một du học sinh Nhật, có hơn 4 năm sinh sống tại Việt Nam. Với ngân ấy thời gian, tôi đã kịp hiểu một đạo lý giản đơn của người Việt: "Sự thật mất lòng". Song không vì thế mà tôi sẽ ngoảnh ngo trước những điều chưa hay, chưa đẹp ở đây. Hy vọng những gì mình viết ra, không gì ngoài sự thật, như một ly cà phê ngon tặng cho mảnh đất này, tuy đắng nhưng sẽ giúp người ta thoát khỏi cơn ngủ gục - ngủ gật trước những giá trị ảo và vô tình để những giá trị thật bị mai một.

Tôi có một nước Nhật để tự hào

Tôi tự hào vì nơi tôi lớn lên, không có rừng vàng biển bạc. Song, "trong đêm tối nhất, người ta mới thấy được, đâu là ngôi sao sáng nhất". Thế đấy, với một xứ sở thua thiệt về mọi mặt, nghèo tài nguyên, hàng năm gánh chịu sự đe dọa của hàng trăm trận động đất lớn nhỏ lại oằn mình gánh chịu vết thương chiến tranh nặng nề, vươn lên là cách duy nhất để nhân dân Nhật tồn tại và cho cả thế giới biết "có một nước Nhật như thế".

Tôi tự hào vì đất nước tôi không có bề dày văn hiến lâu đời nên chúng tôi sẵn sàng học hỏi và tiếp nhận tinh hoa mà các dân tộc khác “chia sẻ”. Từ trong trứng nước, mỗi đứa trẻ đã được học cách cúi chào trước người khác. Cái cúi chào ấy là đại diện cho hệ tư tưởng của cả một dân tộc biết trọng thị, khiêm nhường nhưng tự trọng cao ngời.

Tôi tự hào vì đất nước tôi được thử thách nhiều hơn bất kỳ ai. Khi thảm họa động đất sóng thần kép diễn ra, cả thế giới gần như “chấn động”. Chấn động vì giữa hoang tàn, đổ nát, đói khổ và biệt lập, người ta chỉ nhìn thấy từng dòng người kiên nhẫn xếp hàng nhận cứu trợ và cúi đầu từ tốn cảm ơn. Không có cảnh hôi của, lên giá, cướp bóc, bạo lực nào diễn ra giữa sự cùng khổ. Chỉ chưa đầy một năm sau khi hàng loạt thành phố bị xóa sổ hoàn toàn, sự sống lại bắt đầu hồi sinh như chưa từng có biến cố nào đã xảy ra. Thế đấy, không có những thành tích to lớn để nói về nước Nhật nhưng thương hiệu “made in Japan”, là thương hiệu uy tín vượt trên mọi khuôn khổ, tiêu chuẩn khắt khe, được toàn cầu tôn trọng nhất mà tôi từng biết.

Bạn cũng có một nước Việt để tự hào

*Nói Việt Nam là một “nhà giàu”, quả là không ngoa. Giàu tài nguyên, giàu truyền thống, giàu văn hóa... **Nhưng con cháu của nhà giàu, sẽ phải đối mặt với những vấn đề nan giải của nhà giàu.** Và không phải ai cũng biết cách sống có trách nhiệm trong sự giàu có ấy.*

*Thật đáng tự hào nếu bạn được lớn lên ở một đất nước được thiên nhiên ưu đãi với rừng vàng biển bạc. Đáng xấu hổ nếu xem đó là khoản thừa kế kếch xù, không bao giờ cạn. Thật tiếc đó lại là những gì tôi thấy. **Tại các thành phố, chỉ cần nhà mình sạch sẽ là được, ngoài phạm vi ngôi nhà, bản đến đâu, không ai quan tâm.** Ở các nhà máy, nếu không biết dọn rác thải ở đâu, họ sẽ cho chúng ra ngoài đường, sông suối, biển cả vì đó là “tài sản quốc gia” – đã có quốc gia lo, không phải việc của mỗi người dân. **Tại một đất nước mà 80% dân số sống bằng nghề nông, đất đai, nước ngầm hầu như đã bị nhiễm độc, đến nỗi, người ta nói vui trong năm nữa thôi sẽ là thời đại của ung thư vì ăn gì cũng độc, không ít thì nhiều, không thể khác.** Vì sao nên nổi?*

*Thật đáng tự hào vì Việt Nam có 4000 năm văn hiến. **Thật xấu hổ nếu 4000 năm văn hiến chỉ là một chương trong sách lịch sử chứ không được thể hiện trong cách hành xử đời thường. Thật buồn vì đó cũng là điều tôi thấy mỗi ngày.***

*Hãy chỉ cho tôi thấy rằng tôi đã sai nếu nói: **Người Việt không biết xếp hàng, xếp hàng chỉ dành cho học sinh tiểu học; người Việt không biết tự hào về người Việt, nếu không thì Flappy Bird đã không phải chết yểu đau đớn; người Việt chửi hay còn hơn hát, cứ xách ba lô ra tới thủ đô một chuyến thì sẽ được mục sở thị; người Việt vẫn còn luyến tiếc văn hóa làng xã, giai cấp nếu không phải thế thì họ đã không đứng thẳng người chửi đồng và cúi rạp mình trước quyền lực bất công mà chẳng dám lên tiếng; người Việt có đôi mắt siêu hạng nhất vì nhìn đâu cũng thấy cơ hội để mách mun, lọc lừa.***

*Tôi chưa từng thấy đất nước nào mà các bậc mẹ cha dạy dỗ con cháu cố gắng học hành để sau này là bác sỹ, phi công, thuyền trưởng... mà **xuất phát không vì đam mê mà vì phong bì nhiều, đút lót dễ, giàu sang mấy hồi...** Vì đâu nên nỗi?*

Người Việt có một nền di sản độc đáo, một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn, ai cũng nhìn thấy, chỉ có người Việt là không thấy hoặc từ chối nhìn thấy. Vì sao nên nỗi?

Tôi đang nhìn thấy một thế hệ, họ không còn biết phải tin vào điều gì, thậm chí còn không dám tin vào chính mình. Là một người Việt – khó lắm! Thật vậy sao?"

Kèm theo bài viết trên, Dưa Leo cũng đưa ra ý kiến của riêng mình: *"Tuy đọc xong nhiều bạn chắc sẽ thấy khó chịu, nhưng thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng. Người ta nói đúng, mình mà chịu nghe chịu sửa thì mới thiệt là người giỏi người tài. Ai không chịu nổi thì cứ tưởng tượng Đôrêmon đang nói đi ha".*

Không riêng Dưa Leo mà rất nhiều dân mạng Việt cũng đồng tình với quan điểm của người viết bài.

Bạn Nhân Mã: *"Phát biểu chuẩn như dân Nhật. Like mạnh!"*

Duy Khanh: *"Chẳng thấy khó chịu, chỉ thấy vui vì có người nói đúng ý của mình. Người Việt tự sướng về bản thân quá nhiều".*

Bạn Sandy Axiang: “Quá hay và chính xác anh ạ”.

Bạn Miu Điền Loạn: “Nói chứ đa số người Việt hay sân si và thích cuộc sống ảo tưởng như vậy mà luôn tránh né sự thật. Cám ơn anh/chị du học sinh Nhật đã góp ý thẳng thắn”.

Bạn Thao Desinger: “Sao không thấy cái hay để học, cái dở để sửa? Một người Nhật mới sống có 4 năm ở Việt Nam mà họ nhìn thấu cái xấu cái dở, trong khi những con người đầy lòng tự tôn dân tộc, con lạc cháu hồng thì không chịu hiểu và không muốn hiểu. Cứ đi ra bờ hồ mà xem khách du lịch tới Việt Nam vì đất nước này có giao thông kỳ lạ nhất thế giới”.

Bạn LadyCat Cat: “Đúng mà, ra ngoài rồi, tiếp xúc và sống ở nước ngoài rồi mới thấy rõ VN mình lạc hậu kém phát triển như thế nào. Thật sự là người VN không có văn hoá xếp hàng chán lắm, ra ngoài người ta hỏi đến từ đâu, trả lời đến từ VN xong thì người ta thay đổi thái độ liền, buồn lắm”.

Dù cũng có ý kiến phản bác lại những gì mà du học sinh Nhật viết song rất hiếm hoi.

Có thể thấy, nội dung bài viết này như tâm sự “thay lời muốn nói” cho rất nhiều người Việt đang cảm thấy không hài lòng với lối sống của chính con người Việt.

http://m.news.ringring.vn/?module=news&c=detail&id=55927&ref=mobile_detect

Chuyển đến: **Nguyễn Quang**

Ngày 25/2/4893-Giáp Ngọ (25/3/2014)

www.vietnamvanhien.net